

Το νόμισμα και τα φετίχ του

(Φετίχ: αντικείμενο που οι πρωτόγονοι λαοί του αποδίδουν μαγική ή υπερφυσική δύναμη / οτιδήποτε είναι αντικείμενο άκριτης λατρείας και θαυμασμού)

Του Νίκου Ιγγλέση

<http://greekattack.wordpress.com>

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Εισαγωγή	2
- A. Οι φετιχιστές του ευρώ	4
1. Οι δωσίλογοι	4
2. Οι γκλομπαλιστές	5
3. Οι χειραγωγούμενοι	7
4. Οι ονειροπόλοι	11
- B. Οι φετιχιστές της υποτίμησης	13
1. Η κρυφή ισοτιμία	14
2. Υποτίμηση και «κλείδωμα»	15
3. Ελεύθερη διακύμανση	20
4. Το «κλείδωμα» αλλά με τι;	21
5. Το αριστερό πρόσημο	23
- Επίλογος	27

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το 2002 ένα ξένο νόμισμα, το ευρώ, αντικατέστησε το εθνικό νόμισμα της χώρας μας, τη δραχμή. Στην αρχή όλοι σχεδόν ήταν ενθουσιασμένοι που είχαν στα χέρια τους ένα «σκληρό» νόμισμα, που σε λίγο καιρό έγινε πιο «σκληρό» και από το αμερικάνικο δολάριο, μετά υποτιμήθηκε. Ελάχιστοι κατάλαβαν ότι μας φόρεσαν ένα «ζουρλομανδύα» και μας έβαλαν στο φρενοκομείο της «ευρω-Βαβέλ». Την πρώτη περίοδο οι τιμές των αγαθών αυξάνονταν, τα εισοδήματα επίσης, τα επιτόκια μειώθηκαν σημαντικά, τα δάνεια απογειώθηκαν, το χρήμα έρρεε, η εγχώρια παραγωγή άρχισε να συρρικνώνεται, οι εισαγωγές διογκώθηκαν και η κατανάλωση έφτασε στο ζενίθ. Οκτώ χρόνια μετά, το 2010, η Ελλάδα ουσιαστικά χρεοκόπησε και μπήκε στα Μνημόνια, δηλαδή, στο «αναμορφωτήριο», του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου.

Ακόμη και σήμερα, που διανύουμε τον έβδομο χρόνο καταστροφής και λεηλασίας της χώρας, πολλοί δεν αντιλαμβάνονται τον καθοριστικό ρόλο του ξένου νομίσματος, του ευρώ, στην αποσάθρωση της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας.

Από το 2002 το ελληνικό κράτος δεν έχει καμιά εξουσία στο νόμισμα που κυκλοφορεί στη χώρα και δεν μπορεί να εκδίδει την ποσότητα του χρήματος που απαιτείται (ρευστότητα) για τη λειτουργία της οικονομίας. Από τις Συνθήκες Ίδρυσης και Λειτουργίας της ΕΕ, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) απαγορεύεται να δανείζει τα κράτη – μέλη, όπως κάνουν όλες οι κεντρικές τράπεζες των χωρών που διαθέτουν το δικό τους εθνικό νόμισμα (ΗΠΑ, Αγγλία, Ιαπωνία κλπ). Αντίθετα η ΕΚΤ δανείζει τις ιδιωτικές τράπεζες και αγοράζει ομόλογα μεγάλων εταιρειών. Χωρίς το εθνικό νόμισμα το κράτος, για να καλύπτει τα ελλείμματά του και να αποπληρώνει το Δημόσιο Χρέος, είναι υποχρεωμένο να δανείζεται είτε από τις «αγορές» είτε από τους μηχανισμούς της

Ευρωζώνης (EFSF – ESM) και του ΔΝΤ. Με τον τρόπο αυτό οι διεθνείς τοκογλύφοι (ανεξάρτητα από το ύψος του επιτοκίου) διαχειρίζονται την «μπίζνα» του αέναου χρέους που δεν αποπληρώνεται, άρα δε μειώνεται, αλλά ανακυκλώνεται και αυξάνεται. Έτσι διατηρείται ο γεωπολιτικός έλεγχος και η οικονομική αφαίμαξη της χώρας.

Το Δημόσιο Χρέος από το 2002, που η χώρα εισήλθε στο ευρώ, μέχρι τον Ιούνιο του 2016 αυξήθηκε κατά 110,5% (από 156 σε 328 δις.), ενώ το ΑΕΠ μόνο κατά 34% (από 131 σε 175 δις.). Θυμίζουμε επίσης ότι το 2001 το 75% του χρέους ήταν σε δραχμές (εσωτερικό χρέος) και μόνο το 25% σε συνάλλαγμα. Άρα το 75% των τοκοχρεολυσίων πληρωνόντουσαν σε δραχμές. Σήμερα το σύνολο σχεδόν του χρέους είναι σε ευρώ, δηλαδή, σε συνάλλαγμα αφού η Ελλάδα δεν μπορεί να εκδίδει ευρώ.

Ο επί 21 χρόνια, μέχρι το 1948, πρωθυπουργός του Καναδά McKenzie King είχε πει: «Άπαξ ένα έθνος εκχωρήσει τον έλεγχο του νομίσματος και της πίστωσης δεν έχει σημασία ποιός θεσπίζει τους νόμους του κράτους. Η τοκογλυφία άπαξ και επικρατήσει, θα συντρίψει οποιοδήποτε έθνος. Μέχρι να επανέλθει ο έλεγχος του νομίσματος και της πίστωσης στην κυβέρνηση και αναγνωριστεί ως η πιο περίοπτη και ιερή ευθύνη της, όλες οι συζητήσεις περί εθνικής κυριαρχίας, περί Κοινοβουλίου και περί Δημοκρατίας είναι ανώφελες και μάταιες».

Μέσα στην Ευρωζώνη το κράτος, για να πληρώνει τους δημόσιους υπαλλήλους του (εκπαιδευτικούς, γιατρούς, στρατιωτικούς, αστυνομικούς κλπ.), να χρηματοδοτεί τα ελλείμματα των ασφαλιστικών Ταμείων και των νοσοκομείων, να ασκεί κοινωνική πολιτική, να εξασφαλίζει την αμυντική θωράκιση της χώρας, να κάνει δημόσιες επενδύσεις και να πληρώνει τα τοκοχρεολύσια του χρέους πρέπει είτε να δανείζεται είτε να εισπράττει περισσότερους φόρους. Γι' αυτό αυξάνονται συνεχώς οι άμεσοι και

έμμεσοι φόροι ενώ παράλληλα μειώνονται οι δαπάνες (μισθοί, συντάξεις κλπ.) προκειμένου να απαιτείται χαμηλότερος δανεισμός. Όλη η πρόσφατη φοροεπιδρομή του τρίτου Μνημονίου αποσκοπεί στην επίτευξη ενός πρωτογενούς πλεονάσματος με το οποίο θα πληρώνεται, μέρος μόνο, των ετησίων τόκων του Δημόσιου Χρέους. Χωρίς το εκδοτικό προνόμιο, μέσα στην Ευρωζώνη, το κράτος έχει μετατραπεί σε Ανώνυμη Εταιρεία και έτσι οι δαπάνες του εξαρτώνται αποκλειστικά από τις εισπράξεις του (φόροι – δάνεια), αφού έχει απωλέσει τη δυνατότητα έκδοσης νέου χρήματος. Ένα κράτος δε χρεοκοπεί ποτέ όταν χρωστάει (όσα κι' αν χρωστάει) στο εθνικό νομισμά του. Εκδίδει χρήμα και πληρώνει. Το κράτος χρεοκοπεί όταν πρέπει να πληρώσει σε άλλο νόμισμα (συνάλλαγμα). Αυτή είναι η περίπτωση της Ελλάδας μέσα στο ευρώ, αφού δεν μπορεί να εκδώσει ευρώ.

A. ΟΙ ΦΕΤΙΧΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩ

Οι λάτρεις του ευρώ, οι οπαδοί του ευρωμονόδρομου, μπορούν να ταξινομηθούν σε τέσσερις βασικές κατηγορίες:

1. Οι δωσίλογοι

Στην πρώτη ανήκουν όσοι έχουν ταυτίσει τα προσωπικά συμφέροντά τους με αυτά των δανειστών. Πρόκειται για σύγχρονους δωσίλογους που επιδιώκουν να επωφεληθούν από τη νέα ξενοκρατία και ελπίζουν ότι οι επικυρίαρχοι θα τους επιτρέπουν, σε αντάλλαγμα των χρήσιμων υπηρεσιών που προσφέρουν, να μαζεύουν τα ψίχουλα από το τραπέζι τους. Ο ρόλος τους είναι ανάλογος με αυτόν των δωσιλόγων κατά τη γερμανική κατοχή 1941 – 1944.

Οι δανειστές υπερασπίζονται τα «γιουσουφάκια τους» ακόμη και όταν διώκονται από την ελληνική δικαιοσύνη, όπως έγινε φανερό με τις περιπτώσεις του ΤΑΙΠΕΔ και της ΕΛΣΤΑΤ. Οι «νενέκοι» αυτοί απολαμβάνουν χρήμα, αξιώματα και ρόλους στην υπηρεσία των κατακτητών της χώρας, που τους θεωρούν πανίσχυρους και αήττητους, γι' αυτό υπερασπίζονται με λύσσα το ευρωσύστημα που αποτελεί το βασικό πυλώνα της νέας τάξης πραγμάτων, του Δ' Γερμανικού Ράιχ.

2. Οι γκλομπαλιστές

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν όσοι, ιδεολογικά και πολιτικά, έχουν αποδεχτεί το δόγμα της παγκοσμιοποίησης (globalisation), δηλαδή του καπιταλιστικού διεθνισμού, που στην Ευρώπη υλοποιείται από την ΕΕ και την Ευρωζώνη. Ο πρώην πρόεδρος της Κομισιόν Μανουέλ Μπαρόζο, σε ομιλία του στο πανεπιστήμιο Στάνφορντ το 2014 είχε πει: «Η ΕΕ είναι ένα εργαστήριο της παγκοσμιοποίησης». Η Ελλάδα, από το 2010, έγινε το πειραματόζωο στο εργαστήριο.

Οι οπαδοί της παγκοσμιοποίησης είναι ουσιαστικά εθνομηδενιστές που θεωρούν ότι τα κράτη – έθνη έχουν ολοκληρώσει τον ιστορικό κύκλο τους και οι κοινωνίες πρέπει να εξελιχθούν σε πολυπολιτισμικές. Οι άνθρωποι αυτοί προσβλέπουν σε μια α-εθνική Ευρώπη κατά τα πρότυπα της Αμερικής και θέλουν να δημιουργήσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, στην οποία όλες οι βασικές εξουσίες, συμπεριλαμβανομένης βεβαίως της νομισματικής κυριαρχίας, θα ασκούνται, ελέω παγκοσμιοποίησης, από την υπερκυβέρνηση των Βρυξελλών. Τα σημερινά κράτη μετατρέπονται ήδη σε επαρχίες της νέας πολυεθνικής αυτοκρατορίας, του γερμανικού Imperium.

Οι γκλομπαλιστές είναι μια, σχετικά, ολιγομελής ομάδα με μεγάλη όμως πρόσβαση στα μέσα επικοινωνίας ή σωστότερα στα Μαζικά Μέσα Προπαγάνδας (ΜΜΠ), που τους διαθέτουν καθημερινά και ιδίως στις κυριακάτικες εκδόσεις, άφθονο χώρο για να εκθέτουν τις απόψεις τους. Ορισμένοι απ' αυτούς έχουν διασυνδέσεις με ξένα κέντρα όπως το Ίδρυμα για μια Ανοιχτή Κοινωνία (Open Society Foundation) του διεθνούς κερδοσκόπου Τζόρτζ Σόρος, με άλλες διεθνείς ΜΚΟ (Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις) και με δεξαμενές σκέψης (think tanks) με έδρα κυρίως στις ΗΠΑ.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι υπέρμαχοι μόνο της, υπό διαμόρφωση, Γιουρολάνδης αλλά και όλων των βασικών επιλογών της παγκοσμιοποίησης. Θυμίζουμε ότι:

- α) Πολέμησαν το Brexit, προβλέποντας λιμούς και καταποντισμούς, αλλά ηττήθηκαν.
- β) Στηρίζουν τη Χίλαρι Κλίντον για την προεδρία των ΗΠΑ ενάντια στον απρόβλεπτο για το σύστημα Ντόλαντ Τραμπ. Τη Χίλαρι Κλίντον χρηματοδοτεί και το Ίδρυμα του Τζορτζ Σόρος.
- γ) Θεωρούν «κόκκινο πανί» το Εθνικό Μέτωπο της Μαρίν Λεπέν στη Γαλλία και το Κίνημα «5 Αστέρια» του Μπέπε Γκρίλο στην Ιταλία, επειδή ζητούν την έξοδο των χωρών τους από το ευρώσύστημα.
- δ) Λοιδωρούν, το μεγάλο γεωπολιτικό αντίπαλο της Δύσης, τον «αυταρχικό» και «λαϊκιστή» Βλαντιμίρ Πούτιν της Ρωσίας.
- ε) Στηρίζουν τη Συμφωνία TTIP (Διατλαντική Εμπορική και Επενδυτική Σχέση) που θα ανοίξει τελείως τις αγορές ΗΠΑ και ΕΕ στους πολυεθνικούς

κολοσσούς καταστρέφοντας τις εθνικές επιχειρήσεις και τους μικρούς παραγωγούς.

- στ) Τάσσονται υπέρ της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας στην ΕΕ, αδιαφορώντας για τις διεκδικήσεις της εις βάρος της χώρας μας. Μιλούν για ελληνοτουρκική φιλία και υπονοούν φιλική παράδοση Ελλάδας και Κύπρου στα συμφέροντα της Τουρκίας.
- ζ) Υποστηρίζουν την όποια «λύση» ή σωστότερα το «κλείσιμο» του Κυπριακού, όπως το 2004 είχαν ταχθεί υπέρ του «Σχεδίου Ανάν».

Παράλληλα οι γκλομπαλιστές, λόγω ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού, είναι υπέρμαχοι των μεταναστευτικών ροών αφού θεωρούν θετική εξέλιξη τη μετατροπή των κοινωνιών σε αμάγαμα εθνικών, θρησκευτικών και πολιτιστικών ταυτοτήτων. Στην ουσία, επικαλούμενοι ανθρωπιστικούς λόγους, υπερασπίζονται το στρατηγικό στόχο των πολυεθνικών εταιρειών και του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου που θεωρούν τα σύνορα, τις ταυτότητες και τα εθνικά συμφέροντα εμπόδιο στην πλήρη εκμετάλλευση του ανθρώπινου δυναμικού και των φυσικών πόρων ολόκληρου του πλανήτη. Οι άνθρωποι της κατηγορίας αυτής, ανεξάρτητα αν προέρχονται από τη νεοφιλελεύθερη Δεξιά ή την κοσμοπολίτικη Αριστερά (οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα), λειτουργούν ως ιδεολογική «Πέμπτη Φάλαγγα» στον αγώνα του ελληνικού λαού να πάρει πίσω τη χώρα του και την αξιοπρέπειά του.

3. Οι χειραγωγούμενοι

Στην τρίτη κατηγορία ανήκουν όσοι φοβούνται ότι η έξοδος από την Ευρωζώνη μπορεί να τους οδηγήσει σε ακόμη χειρότερη οικονομική κατάσταση από την τωρινή,

ενώ δε λείπουν οι ανησυχίες για τη γεωπολιτική θέση της χώρας. Οι άνθρωποι αυτοί, που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών του ευρωμονόδρομου, έχουν επηρεαστεί και χειραγωγηθεί από τη γκεμπελική προπαγάνδα των επικυρίαρχων δανειστών και των κάθε είδους εγχώριων συνεργατών τους.

Η προπαγάνδα, με την κωδική ονομασία «Επιχείρηση Φόβος», εκπορεύεται, από το 2010, με ολοκληρωτικό τρόπο, απ' όλα τα κυρίαρχα μέσα επικοινωνίας (έντυπα και ηλεκτρονικά) και αποσκοπεί στην τρομοκράτηση των ελλήνων πολιτών, ώστε αυτοί να μην αντιδράσουν και να υποταχθούν. Σε περίπτωση εξόδου από το ευρώ, μας λένε, ότι η δραχμή θα υποτιμηθεί 60-80%, θα υπάρξει αχαλίνωτος πληθωρισμός, η αγοραστική δύναμη μισθών και συντάξεων θα συρρικνωθεί δραματικά, η φτωχοποίηση θα πάρει τριτοκοσμικές διαστάσεις, οι καταθέσεις θα εξανεμιστούν, θα υπάρξουν ελλείψεις και δελτίο σε τρόφιμα, καύσιμα και φάρμακα και τέλος ότι θα μας επιτεθεί η Τουρκία και θα χάσουμε τη Θράκη και το μισό Αιγαίο. Μας λένε ότι αν σηκώσουμε κεφάλι θα έρθει ο Αρμαγεδδών.

Μεγάλη ευθύνη για το πληθυσμιακό μέγεθος αυτής της κατηγορίας έχουν και οι δυνάμεις της αντίστασης στην ευρω-κατοχή που, μέχρι σήμερα, δεν έχουν παρουσιάσει ένα αξιόπιστο πολιτικό σχήμα (κόμμα, κίνημα, μέτωπο) και ένα λεπτομερές σχέδιο για το Grexit που να αποκρούει τη γκεμπελική προπαγάνδα και να αποδεικνύει ότι ο εναλλακτικός δρόμος είναι όχι μόνο εφικτός αλλά και ο μόνος σωτήριος για τον ελληνικό λαό και τη χώρα.

Υποκατηγορία αυτής της ομάδας αποτελούν και όσοι φοβούνται τις γεωπολιτικές επιπτώσεις που θα προκαλέσει η σύγκρουση με τους δανειστές, σε περίπτωση εξόδου από το ευρώ. Οι άνθρωποι αυτοί θεωρούν ότι μια αντιπαράθεση με τις μεγάλες Δυτικές

χώρες (δανειστές) θα δώσει την ευκαιρία στην Τουρκία να εφαρμόσει τις τυχοδιωκτικές νέο-οθωμανικές επιδιώξεις της, που δυστυχώς έχουν ήδη δρομολογηθεί λόγω της ελληνικής αδυναμίας.

Η ΕΕ και η Ευρωζώνη υποτίθεται ότι έχουν κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική άμυνας, μόνο που αυτές εφαρμόζονται *à la carte*. Η ΕΕ επέβαλλε κυρώσεις στη Ρωσία γιατί προσάρτησε την Κριμαία, έπειτα από δημοψήφισμα του τοπικού πληθυσμού. Τις κυρώσεις αυτές αναγκαστικά εφαρμόζει και η Ελλάδα εις βάρος των πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων της. Αντίθετα στην Τουρκία, που από το 1974 κατέχει το 37,5% του εδάφους ενός κράτους – μέλους της ΕΕ, της Κύπρου, όχι μόνο δεν επιβάλλονται κυρώσεις αλλά δε διακόπτονται ούτε οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις μαζί της. Σημειώνουμε ότι η Τουρκία δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία την οποία θεωρεί «εκλιπούσα», ενώ διαπράττει το, κατά το Διεθνές Δίκαιο, έγκλημα του εποίκισμού στην κατεχόμενη περιοχή. Σήμερα στη Βόρεια Κύπρο οι έποικοι από την Ανατολία είναι περισσότεροι από τους Τουρκοκύπριους.

Στην κρίση των Ιμίων το 1996 η ΕΕ δε προσέφερε καμία ουσιαστική στήριξη σ' ένα μέλος της, την Ελλάδα, του οποίου την εδαφική κυριαρχία αμφισβητούσε μια τρίτη χώρα. Η κρίση διευθετήθηκε, τελικά, με το «γκριζάρισμα» της περιοχής, μετά από παρέμβαση των Αμερικανών που δεν ήθελαν να διαταραχθεί η συνοχή της Ν.Α. πτέρυγας του ΝΑΤΟ.

Η Τουρκία απειλεί την Ελλάδα με πόλεμο (*casus belli*) αν η χώρα μας τολμήσει, όπως έχει δικαίωμα από το Διεθνές Δίκαιο, να επεκτείνει τα χωρικά ύδατά της από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια, αλλά αυτό δεν αποτελεί πρόβλημα για τις «αξίες» της Ε.Ε. Τα τουρκικά μαχητικά παραβιάζουν, καθημερινά, τα ελληνικά σύνορα (εναέριος χώρος) και

υπερίπτανται πάνω από κατοικημένα νησιά του Αιγαίου, αλλά οι «εταίροι» μας δεν εκδίδουν ούτε μια καταδικαστική διαμαρτυρία. Η γειτονική χώρα αμφισβητεί την ελληνικότητα νησιών και νησίδων του Ανατολικού Αιγαίου που θεωρεί ότι τα κατέχουμε παράνομα, δημιουργώντας έτσι τις λεγόμενες «γκρίζες ζώνες», αλλά η ΕΕ θεωρεί ότι πρόκειται για διμερή διαφορά. Όταν το τουρκικό ερευνητικό σκάφος «Barbaros» εισέβαλε στην Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) της Κύπρου η ΕΕ δεν κούνησε το «δακτυλάκι» της για να προστατεύσει ένα μέλος της. Αλήθεια που βασίζεται η εντύπωση ότι η ΕΕ προστατεύει τα συμφέροντα του Ελληνισμού; Μάλλον το αντίθετο συμβαίνει.

Οι λεγόμενοι εταίροι μας ασκούν ισχυρές πιέσεις σε Ελλάδα και Κύπρο για να υποχωρούν συνεχώς στις τουρκικές αξιώσεις, προκειμένου να εξυπηρετούν τις γεωπολιτικές επιδιώξεις τους και τα οικονομικά συμφέροντά τους στη μεγάλη τουρκική αγορά των 75 εκατομμυρίων. Γι' αυτά τα οικονομικά συμφέροντα και ιδίως για την ενεργειακή τροφοδοσία της από τα κοιτάσματα υδρογονανθράκων της Ανατολικής Μεσογείου, μέσω αγωγού που θα διέρχεται από την Τουρκία, η ΕΕ ασκεί πιέσεις σε Κύπρο και Ελλάδα για άμεση «λύση» του κυπριακού προβλήματος. Ευρωπαίοι αλλά και Αμερικανοί ζητούν την κατάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας και την αντικατάστασή της από ένα μόρφωμα «Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας» που θα ελέγχεται γεωπολιτικά από την Τουρκία μέσω του βέτο, σ' όλες τις κρίσιμες αποφάσεις, του Τουρκοκυπριακού συνιστόντος κρατιδίου. Αν συμβεί αυτό η επιβίωση των Ελλήνων στην Κύπρο θα τεθεί σε μέγιστο κίνδυνο.

Οι επικυρίαρχοι της ΕΕ έχουν τη δυνατότητα να εκβιάζουν, μέσω του νομίσματος και του χρέους, την εκάστοτε κυβέρνηση με οικονομική ασφυξία και κατάρρευση αν δεν προσαρμόζεται στις δικές τους επιδιώξεις.

Η Ελλάδα δεν μπορεί να υπερασπιστεί τα εθνικά συμφέροντά της, να έχει ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική και να χρηματοδοτεί την αμυντική ισχύ της όσο είναι, ουσιαστικά, αποικία των δανειστών. Με τα Μνημόνια επιβλήθηκαν περεταίρω μειώσεις στις, ήδη, χαμηλές αμυντικές δαπάνες, προκειμένου να πληρώνεται ο «φόρος υποτέλειας», δηλαδή οι τόκοι του χρέους, ενώ η εγχώρια αμυντική βιομηχανία συρρικνώνεται. Αντίθετα, η Τουρκία αυξάνει τους εξοπλισμούς της και αναπτύσσει μια ισχυρή, κρατική και ιδιωτική, πολεμική βιομηχανία.

Όσοι, καλοπροαίρετα, εισηγούνται πολιτικές και μέτρα για την υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων θα πρέπει να προσθέτουν: «Αφού ζητήσουμε και λάβουμε την άδεια των δανειστών». Η χώρα μας πρέπει να πάψει να θεωρείται δεδομένη και προβλέψιμη από φίλους και εχθρούς προκειμένου να μπορεί να υπερασπιστεί τα εθνικά συμφέροντά της. Πρώτο απαραίτητο βήμα προς την κατεύθυνση αυτή είναι η έξοδος από την Ευρωζώνη και η αποκατάσταση της νομισματικής – οικονομικής ανεξαρτησίας, προϋπόθεση της εθνικής κυριαρχίας.

4. Οι ονειροπόλοι

Στην τέταρτη κατηγορία ανήκουν όσοι πιστεύουν ότι το νόμισμα δεν αποτελεί το βασικό πρόβλημα και ότι η Ελλάδα μπορεί να καταργήσει το πλέγμα των μνημονιακών πολιτικών, τη λιτότητα και να διαγράψει το σύνολο ή μεγάλο μέρος του Δημόσιου Χρέους παραμένοντας εντός της Ευρωζώνης. Με τον τρόπο αυτό, φαντάζονται ότι θα αντιμετωπιστεί η οικονομική ύφεση, θα σταματήσει η λιτότητα και η χώρα θα μπει σε αναπτυξιακή τροχιά που θα μειώσει την ανεργία και θα αυξήσει τα εισοδήματα των πολιτών.

Παραγνωρίζουν ότι, ακόμα κι' αν διαγραφεί το σύνολο του χρέους, το όφελος θα είναι απειροελάχιστο γιατί τα τοκοχρεολύσια δεν πληρώνονται από τους φόρους που εισπράττει το κράτος αλλά από νέο δανεισμό. Παίρνουμε, δηλαδή, ένα νέο δάνειο με το οποίο πληρώνουμε ένα παλαιότερο που λήγει (ανακύκλωση χρέους). Το όποιο μικρό όφελος θα προέλθει από τους τόκους (περίπου 6 δις. το χρόνο) που σήμερα πληρώνουμε επίσης με νέο δανεισμό αφού το λεγόμενο πρωτογενές πλεόνασμα, όποτε καταγράφεται, είναι λογιστικό και όχι πραγματικό.

Οι αυταπάτες των ανθρώπων της κατηγορίας αυτής είναι οι ίδιες με αυτές που έτρεφαν πολλοί μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ πριν από τις εκλογές της 25^{ης} Ιανουαρίου και κατά το πρώτο εξάμηνο του 2015, μέχρις ότου οι δανειστές έκλεισαν τις τράπεζες, που ελέγχονται ως προς τη ρευστότητά τους από την ΕΚΤ και οδήγησαν την κυβέρνηση σε άνευ όρων παράδοση και την υπογραφή του τρίτου Μνημονίου. Αυταπάτες αυτού του είδους διασπούν και αδυνατίζουν το αντιστασιακό μέτωπο, προκαλώντας σύγχυση στους πολίτες, καλλιεργώντας την εντύπωση ότι μπορούν να παραμείνουν στο ευρωσύστημα και παράλληλα να αντιστρέψουν την πορεία των πραγμάτων.

Μια υποκατηγορία αυτής της ομάδας αποτελούν οι περισσότεροι εγχώριοι επιχειρηματίες που, ευρισκόμενοι μπροστά στον υπάρχοντα συσχετισμό δυνάμεων και την απουσία ρεαλιστικής εναλλακτικής πρότασης, προσπαθούν να σώσουν τις επιχειρήσεις τους προσαρμοζόμενοι στην κατάσταση που έχει διαμορφωθεί. Η οικονομική ύφεση, η συνεχής έλλειψη ρευστότητας και η πώληση των «κόκκινων» δανείων σε distress funds (κεφάλαια γύπτες) που έτσι θα καταστούν ιδιοκτήτες των επιχειρήσεών τους, διαλύουν, αν δεν έχουν διαλύσει ήδη, τις αυταπάτες αυτών των επιχειρηματιών.

B. ΟΙ ΦΕΤΙΧΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗΣ

Στο στρατόπεδο των δυνάμεων της αντίστασης κατά της ευρω-κατοχής επικρατούν, δυστυχώς, πολλές απόψεις, συχνά αλληλοσυγκρουόμενες, για τον τρόπο εξόδου από την Ευρωζώνη και την κυκλοφορία του εθνικού νομίσματος.

Παρ' όλη τη γκεμπελική προπαγάνδα και την τρομοκρατία ένα σημαντικό τμήμα, που ορισμένες δημοσκοπήσεις το υπολογίζουν στο 40% των πολιτών, τάσσεται, ενστικτωδώς, υπέρ της επιστροφής στη δραχμή. Το τμήμα αυτό της κοινωνίας μπορεί, πολύ σύντομα, να γίνει πλειοψηφικό αν υπάρξει ένα πολιτικό μέτωπο (υποκειμενικός παράγοντας) που θα ενώσει τους Έλληνες πάνω σ' ένα συγκεκριμένο σχέδιο μετάβασης από το ευρώ στη δραχμή, ανάκτησης της εθνικής κυριαρχίας και της αξιοπρέπειας της χώρας. Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι ώριμες, όπως αποδείχθηκε με το Δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιουλίου 2015, όταν το 62% των Ελλήνων απέρριψε την υποταγή στα σχέδια των δανειστών.

Το βασικότερο σημείο του εναλλακτικού σχεδίου είναι η ισοτιμία της Νέας Δραχμής προς το ξένο νόμισμα, το ευρώ. Πάνω στο θέμα αυτό υπάρχει, δυστυχώς, μια πληθώρα απόψεων, ορισμένες από τις οποίες λειτουργούν αντικειμενικά εναντίον του επιδιωκόμενου στόχου τρομοκρατώντας τους πολίτες και επιβεβαιώνοντας την προπαγάνδα των οπαδών του ευρωμονόδρομου.

Η ισοτιμία της Νέας Δραχμής μπορεί να καθοριστεί με τρεις βασικά τρόπους:

- α) Εισαγωγή της Νέας Δραχμής με ισοτιμία ένα προς ένα σε σχέση με το ευρώ και αμέσως μετά «κλείδωμα» αυτής της ισοτιμίας.

- β) Εισαγωγή της Νέας Δραχμής αφού προηγηθεί μια υποτίμησή της (10 – 50%) σε σχέση με το ευρώ και αμέσως μετά «κλείδωμα» της νέας ισοτιμίας.
- γ) Εισαγωγή της Νέας Δραχμής με ισοτιμία ένα προς ένα σε σχέση με το ευρώ και στη συνέχεια ελεύθερη διακύμανση στις αγορές, χωρίς «κλείδωμα». Στην περίπτωση αυτή το ποσοστό της υποτίμησης δεν μπορεί να προβλεφθεί.

Στη συνέχεια καταγράφουμε τις διαφορετικές απόψεις γύρω από το θέμα της ισοτιμίας κάνοντας και τον ανάλογο σχολιασμό.

1. Η κρυφή ισοτιμία

Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι δεν έχει σημασία η ισοτιμία της Νέας Δραχμής, γιατί το σημαντικό είναι η δυνατότητα αύξησης της νομισματικής κυκλοφορίας (με την έκδοση νέου χρήματος) που θα επανεκκινήσει την οικονομία, θα μειώσει την ανεργία και θα βελτιώσει τα εισοδήματα. Η άποψη αυτή υποκρύπτει ελεύθερη διακύμανση του εθνικού νομίσματος ή αρχική υποτίμηση και στη συνέχεια «κλείδωμα», αλλά οι οπαδοί της δε θέλουν να ανακοινώσουν τι από τα δύο επιλέγουν.

Όμως όταν πλανάται η υποψία μιας υποτίμησης, μικρής ή μεγάλης, οι πολίτες φοβούνται και αναρωτιούνται: Πόσο θα ακριβήνουν τα εισαγόμενα αγαθά; Πόσο θα αυξηθούν οι τιμές των εγχώριων προϊόντων; Πόσο περισσότερο θα μειωθεί η αγοραστική δύναμη των σημερινών μισθών και συντάξεων; Πόση επιπλέον φτωχοποίηση θα επέλθει μέχρι ν' αρχίσει η ανάκαμψη; Αυτά τα ερωτήματα, στα οποία

δε δίνεται απάντηση, κρατούν τους πολίτες δέσμιους της προπαγάνδας των φετιχιστών του ευρώ.

2. Υποτίμηση και «κλείδωμα»

Κάποιοι άλλοι υποστηρίζουν ότι απαιτείται μια αρχική υποτίμηση πριν η Νέα Δραχμή «κλειδώσει» με το ευρώ προκειμένου να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα των ελληνικών προϊόντων και υπηρεσιών (τουρισμός). Διαφορετικές προτάσεις προσδιορίζουν το ποσοστό αυτής της υποτίμησης από 10 – 50%. Προκειμένου να αμβλύνουν τις δυσμενείς εντυπώσεις λένε ότι το ποσοστό του πληθωρισμού που θα δημιουργηθεί θα είναι μικρότερο του ποσοστού της υποτίμησης. Το επιχείρημα βασίζεται στο ότι, κατά το ποσοστό της υποτίμησης, θα αυξηθούν οι τιμές μόνο των εισαγόμενων προϊόντων που αντιπροσωπεύουν περίπου το 20% του ΑΕΠ. Οι τιμές των εγχωρίως παραγόμενων προϊόντων θα αυξηθούν σε μικρότερο ποσοστό αναλόγως των εισαγόμενων πρώτων υλών και εξαρτημάτων που ενσωματώνουν. Το επιχείρημα παραγνωρίζει ότι στην αγορά τα ελληνικά και τα ξένα ομοειδή προϊόντα θα διαμορφώσουν, τελικά, ίδιες ή παραπλήσιες τιμές.

Αλλά γιατί απαιτείται υποτίμηση της Νέας Δραχμής; Μια χώρα υποτιμά το εθνικό νόμισμά της για ένα και μοναδικό λόγο, προκειμένου να βελτιώσει ή να εξαλείψει το έλλειμμα στο Ισοζύγιο Εξωτερικών Πληρωμών της. Στην Ελλάδα όμως, λόγω της εσωτερικής υποτίμησης των τελευταίων έξι χρόνων, το Ισοζύγιο έχει ισοσκελιστεί. Αυτό σημαίνει ότι η χώρα μας, από τις εξαγωγές αγαθών και τις εισροές του τουρισμού και της ναυτιλίας εισπράττει όλο το συνάλλαγμα που χρειάζεται για να πληρώνει τις εισαγωγές που κάνει σήμερα. Η υποτίμηση έχει γίνει ήδη, είναι η εσωτερική υποτίμηση

των μνημονιακών χρόνων, δεν απαιτείται και νομισματική υποτίμηση. Ο στόχος της υποτίμησης έχει ήδη επιτευχθεί.

Οι φετιχιστές της υποτίμησης ισχυρίζονται ότι η σημερινή εικόνα του Ισοζυγίου Εξωτερικών Πληρωμών θα ανατραπεί και θα παρουσιαστεί πάλι σημαντικό έλλειμμα μόλις επιστρέψουμε στη δραχμή και αρχίσει η ανάπτυξη. Η θέση αυτή υποκρύπτει το είδος της ανάπτυξης στο οποίο προσβλέπουν. Μια ανάπτυξη που θα προσανατολιστεί στη μεγέθυνση της εγχώριας κατανάλωσης μέσω αύξησης μισθών και συνάξεων όντως θα δημιουργήσει σημαντικό έλλειμμα στο Ισοζύγιο. Αυτό θα συμβεί γιατί η αυξημένη ζήτηση θα κατευθυνθεί, κατά μεγάλο ποσοστό, σε εισαγόμενα αγαθά. Έχουμε μια απόλυτα αντιφατική θέση. Οι οπαδοί της άποψης αυτής θέλουν να κάνουν μια προκαταβολική υποτίμηση επειδή μετά σχεδιάζουν να ανατρέψουν το Ισοζύγιο μέσω αύξησης των εισοδημάτων, η αγοραστική δύναμη των οποίων θα έχει μειωθεί λόγω της υποτίμησης. Η απόλυτη οικονομική σχιζοφρένεια. Αν κάνεις υποτίμηση του νομίσματος και στη συνέχεια δώσεις αυξήσεις, ανάλογες του πληθωρισμού, σε μισθούς και συντάξεις, τότε έχεις ακυρώσει τα όποια οφέλη της υποτίμησης. Αν δε δώσεις αυξήσεις τότε θα φτωχοποιήσεις ακόμα περισσότερο όλους τους πολίτες.

Η υποτίμηση και στις δύο περιπτώσεις έχει πολλές αρνητικές συνέπειες. Εκτός από την αναστάτωση και τον πανικό στην αγορά, θα οδηγήσει σε άνοδο των επιτοκίων δανεισμού και θα δημιουργήσει πληθωριστική ψυχολογία. Επιχειρηματίες και έμποροι θα αυξάνουν τις τιμές προσβλέποντας στην επόμενη υποτίμηση, δημιουργώντας έτσι ένα πληθωριστικό σπирάλ.

Απ' όλα τα ανωτέρω εξάγεται το συμπέρασμα ότι υποτίμηση ενός εθνικού νομίσματος γίνεται όταν αυτό απαιτείται λόγω σημαντικού ελλείμματος στο Ισοζύγιο. Η

υποτίμηση πρέπει να γίνει άπαξ και να μη συνοδεύεται από αύξηση των εισοδημάτων για να έχει αποτέλεσμα. Επίσης, πριν την υποτίμηση, πρέπει να εκτιμηθεί αν η χώρα που την κάνει, έχει το παραγωγικό δυναμικό για να επωφεληθεί ουσιαστικά απ' αυτήν. Αν, δηλαδή, η χώρα που υποτιμά το νόμισμά της έχει τα εργοστάσια και τις αγροτικές καλλιέργειες που μπορούν ν' αυξήσουν σε σημαντικό βαθμό τον όγκο των εξαγωγών λόγω πιο ανταγωνιστικών τιμών. Χωρίς αυτή την προϋπόθεση η υποτίμηση δε θα έχει κανένα πραγματικό όφελος, αντίθετα θα δημιουργήσει διαλυτικές – καταστροφικές συνθήκες στην οικονομία. Οι θιασώτες της υποτίμησης αναφέρουν τα παραδείγματα διαφόρων χωρών που, κατά καιρούς, υποτίμησαν τα εθνικά νομίσματά τους και στη συνέχεια σημείωσαν αξιόλογη οικονομική ανάπτυξη. Οι χώρες αυτές, όμως, δεν ανήκαν σε μια νομισματική ένωση, όπως η Ευρωζώνη, και δεν είχαν περάσει από τη φάση της εσωτερικής υποτίμησης όπως η Ελλάδα. Πρέπει να γίνει σαφές ότι η υποτίμηση σημαίνει μείωση της αγοραστικής δύναμης μισθών, συντάξεων και λοιπών εισοδημάτων.

Τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν παραπάνω σε σχέση με την υποτίμηση του νομίσματος δεν υποκρύπτουν μια δογματική θέση. Η συναλλαγματική πολιτική είναι ένα σημαντικό όπλο στη φαρέτρα μιας χώρας με δικό της εθνικό νόμισμα. Το όπλο αυτό μπορεί και πρέπει να χρησιμοποιηθεί όταν χρειαστεί λόγω μεταβολής των οικονομικών συνθηκών. Θυμίζουμε ότι η χώρα μας είχε «κλειδωμένη» την ισοτιμία της δραχμής με το δολάριο (30 δραχμές προς 1 δολάριο) επί είκοσι χρόνια. Το 1973, λόγω του αραβο-ισραηλινού πολέμου (Γιομ Κιπούρ), εκτινάχτηκαν οι τιμές των καυσίμων που πληρώνονται σε δολάρια και η Ελλάδα αναγκάστηκε να υποτιμήσει τη δραχμή.

Το σημαντικό που θέλουμε να υπογραμμίσουμε είναι ότι οι σημερινές συνθήκες της ελληνικής οικονομίας (εσωτερική υποτίμηση – ισοσκελισμένο Ισοζύγιο) δεν απαιτούν, για τη μετάβαση από το ευρώ στη δραχμή, υποτίμηση του νέου εθνικού νομίσματος.

Μετά έξι χρόνια μνημονιακής καταστροφής, η Ελλάδα χρειάζεται άμεσα, όχι υποτίμηση αλλά, ένα ευρύ πρόγραμμα παραγωγικών επενδύσεων στον αγροτικό τομέα, τη βιοτεχνία και τη βιομηχανία για να αναπτύξει (όχι μεγεθύνει) την οικονομία της και να βελτιώσει την παραγωγικότητά της. Σ' αυτές τις παραγωγικές επενδύσεις και όχι γενικά σε επενδύσεις παγίου κεφαλαίου όπως π.χ. τα ακίνητα, πρέπει να κατευθυνθεί η αύξηση της νομισματικής κυκλοφορίας. Οι παραγωγικές επενδύσεις προοδευτικά θα αυξάνουν τον πλούτο της χώρας, θα βελτιώνουν τα εισοδήματα και θα μειώνουν την ανεργία. Η αύξηση των εισοδημάτων πρέπει να έπεται της αύξησης του ΑΕΠ και όχι το αντίθετο.

Οι φετιχιστές της υποτίμησης θέτουν το σωστό, κατ' αρχάς, ερώτημα: Πώς οι επιχειρηματίες θα προχωρήσουν σε παραγωγικές επενδύσεις όταν δε θα έχουν εξασφαλισμένη άμεση αύξηση της εγχώριας ζήτησης που θα απορροφήσει τα προϊόντα τους; Στο ερώτημα αυτό η απάντηση έχει τρία σκέλη:

α) Η πραγματοποίηση παραγωγικών επενδύσεων (έργα πολιτικού μηχανικού, αγορά και εγκατάσταση μηχανημάτων, αγορά πρώτων υλών, πρόσληψη προσωπικού κλπ.) αυξάνουν τα εισοδήματα άρα και τη ζήτηση πριν ακόμη αρχίσει η παραγωγή των προϊόντων.

β) Οι παραγωγικές επενδύσεις ανάλογα τον κλάδο πρέπει να είναι εντάσεως κεφαλαίου και όχι εργασίας ώστε τα παραγόμενα προϊόντα να απευθύνονται και στις διεθνείς αγορές. Θα πρόκειται, δηλαδή, για εξωστρεφείς επενδύσεις τα προϊόντα των οποίων θα αγοράζονται, κατά σημαντικό ποσοστό, από ξένους καταναλωτές. Η Ελλάδα έχει το ανθρώπινο δυναμικό και θα έχει τα κεφάλαια για επενδύσεις που να παράγουν προϊόντα υψηλής τεχνολογίας και ποιότητας. Αντίθετα η επιλογή επενδύσεων εντάσεως εργασίας θα την οδηγούσε σε ανταγωνισμό με τρίτες χώρες πολύ φτηνού εργατικού κόστους και θα την υποχρέωνε να μειώνει τους πραγματικούς μισθούς για να είναι ανταγωνιστική με κράτη όπως η Τουρκία, η Αίγυπτος, το Μπαγκλαντές, η Ινδία κλπ.

γ) Οι παραγωγικές επενδύσεις θα αποσκοπούν, τέλος, στην υποκατάσταση μέρους των εισαγόμενων προϊόντων. Έτσι, χωρίς αύξηση της συνολικής ζήτησης θα υπάρξει προοδευτική αύξηση της ζήτησης των εγχώρια παραγόμενων αγαθών με αντικατάσταση εισαγόμενων.

Εκτός της μεγάλης χρηματοδότησης των παραγωγικών επενδύσεων η εγχώρια παραγωγή πρέπει να υποστηριχθεί και με άλλα μέσα από το κράτος. Ενδεικτικά και μόνο αναφέρουμε τη μείωση των φορολογικών συντελεστών επί των κερδών των επιχειρήσεων, τη μείωση της τιμής του βιομηχανικού ρεύματος, που ένα σημαντικό μέρος του προέρχεται από τους λιγνίτες, τη σημαντική μείωση του ειδικού φόρου κατανάλωσης καυσίμων (σε βιοτεχνίες, βιομηχανίες και αγρότες) και τη μετάταξη προϊόντων, που κατά μεγάλο ποσοστό παράγονται εγχώρια, σε χαμηλότερο συντελεστή ΦΠΑ σε σχέση με προϊόντα που, κατά κύριο λόγο, εισάγονται. Πρόκειται για μέτρα που ουσιαστικά αυξάνουν την ανταγωνιστικότητα των ελληνικών προϊόντων στην εσωτερική και διεθνή αγορά.

3. Ελεύθερη διακύμανση

Κάποιοι άλλοι θεωρούν ότι η Νέα Δραχμή θα πρέπει να αφεθεί σε ελεύθερη διαπραγμάτευση στις αγορές που θα καθορίσουν την ισοτιμία της σε σχέση με τα ισχυρά νομίσματα (ευρώ, δολάριο κλπ.). Οι άνθρωποι που υποστηρίζουν την άποψη αυτή αρνούνται το «κλείδωμα» της ισοτιμίας παρ' όλο που αυτό εφαρμόστηκε και εφαρμόζεται και σήμερα από διάφορες χώρες (Ελβετία, Ρωσία, Βουλγαρία, Κίνα κλπ.). Η ελεύθερη διαπραγμάτευση είναι βέβαιο ότι θα υποτιμήσει το εθνικό νόμισμα όχι μόνο για λόγους που έχουν σχέση με τα οικονομικά δεδομένα αλλά και για λόγους πολιτικούς. Ούτε οι ίδιοι οι υποστηρικτές αυτής της άποψης μπορούν να υπολογίσουν το ποσοστό της υποτίμησης. Το βέβαιο είναι ότι η Νέα Δραχμή, σε ελεύθερη διαπραγμάτευση, θα δεχτεί αλλεπάλληλες κερδοσκοπικές επιθέσεις που θα ενταθούν ιδιαίτερα, όταν η Ελλάδα ανοίξει το θέμα αμφισβήτησης του Δημόσιου Χρέους.

Όταν ερωτώνται, οι υποστηρικτές της άποψης αυτής, τι θα γίνει με τους μισθούς και τις συντάξεις, που θα χάσουν πολύ μεγάλο μέρος της αγοραστικής δύναμής τους λόγω της υποτίμησης, απαντούν ότι θα δοθούν αυξήσεις για να καλυφθούν οι απώλειες. Αλλά μόλις δοθούν οι αυξήσεις θα υπάρξει περαιτέρω υποτίμηση. Νέες αυξήσεις, νέα υποτίμηση. Η χώρα θα μπει σ' ένα φαύλο κύκλο που θα διαλύσει την οικονομία και την κοινωνία, δικαιώνοντας τους μνημονιακούς φετιχιστές του ευρώ.

Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι η Νέα Δραχμή, σε ελεύθερη διαπραγμάτευση δε θα υποτιμηθεί γιατί, τουλάχιστον στην αρχική περίοδο, δε θα υπάρχουν, σε επαρκείς ποσότητες, δραχμές στο εξωτερικό που θα αγοράζονται και θα πωλούνται στα διεθνή χρηματιστήρια συναλλάγματος. Αυτό είναι, κατ' αρχήν, σωστό όσον αφορά το εξωτερικό. Αλλά από τις πρώτες μέρες οι εισαγωγείς θα απευθύνονται στις ελληνικές

τράπεζες, θα δίνουν δραχμές και θα ζητούν συνάλλαγμα προκειμένου να πληρώσουν τις νέες αγορές τους. Σε ποια ισοτιμία θα ανταλλάσσουν οι τράπεζες τις δραχμές; Αν οι τράπεζες καθορίζουν ελεύθερα την ισοτιμία, με βάση την προσφορά και τη ζήτηση, τότε θα λειτουργούν ως χρηματιστήρια συναλλάγματος και θα υποτιμούν το εθνικό νόμισμα. Αν υποχρεωθούν από την Τράπεζα της Ελλάδος να ανταλλάσσουν τη δραχμή σε μια σταθερή ισοτιμία με το ευρώ τότε θα πρόκειται για «κλείδωμα», ανεξάρτητα αν κάποιος δε θέλουν να το ονομάζουν έτσι.

4. Το «κλείδωμα» αλλά με τι;

Από ορισμένους υποστηρίζεται η άποψη ότι αν υπάρξει «κλείδωμα» της ισοτιμίας αυτό δεν είναι απαραίτητο να γίνει με το ευρώ, αλλά μπορεί να γίνει μ' ένα άλλο νόμισμα π.χ. το δολάριο ή μ' ένα «καλάθι» νομισμάτων. Οι επιλογές αυτές δεν προσφέρουν κανένα ουσιαστικό όφελος αλλά αντίθετα θα δημιουργήσουν σύγχυση στην αγορά και άνοδο τιμών μέσω των στρογγυλοποιήσεων.

Αν π.χ. η ισοτιμία της δραχμής «κλειδώσει», με σχέση ένα προς ένα, με το δολάριο και τη στιγμή εκείνη η ισοτιμία του τελευταίου με το ευρώ είναι 1 προς 1,10 (1 ευρώ προς 1,10 δολάρια) τότε όλα, οι μισθοί, οι συντάξεις, οι τιμές των προϊόντων και υπηρεσιών, οι καταθέσεις, τα δάνεια κλπ., θα πρέπει να αυξηθούν κατά 10% για να διατηρήσουν την ίδια αξία που είχαν με το ευρώ. Έτσι ένας μισθός 800 ευρώ πρέπει να γίνει 880 δραχμές, η τιμή ενός προϊόντος των 10 ευρώ θα γίνει 11 δραχμές κοκ. Αν δε συμβεί αυτό και διατηρηθεί το ίδιο ονομαστικό επίπεδο στις αμοιβές τότε θα έχουμε υποτιμήσει τη δραχμή κατά 10%. Οι τιμές γρήγορα θα προσαρμοστούν προς τα πάνω και οι καταναλωτές θα χρειάζονται 1,10 δραχμές για να αγοράσουν ό,τι αγόραζαν πριν

με 1 ευρώ ενώ το εισόδημά τους σε δραχμές θα παραμείνει στο ίδιο ονομαστικό επίπεδο.

Το ίδιο ακριβώς θα συμβεί αν η Νέα Δραχμή «κλειδώσει» με το μέσο όρο ενός «καλαθιού» νομισμάτων. Εδώ οι υποστηρικτές αυτής της άποψης πρέπει να μας πουν ποιά νομίσματα προτείνουν να περιλαμβάνονται στο «καλάθι» και με ποιο ποσοστό το καθένα. Σε κάθε περίπτωση πάντως θα πρέπει να γίνουν οι ίδιες ποσοστιαίες προσαρμογές που αναφέραμε πιο πάνω για το δολάριο.

Όσες χώρες «κλείδωσαν» την ισοτιμία του νομίσματός τους το έκαναν με αυτό του βασικού εμπορικού εταίρου τους ή σε ορισμένες περιπτώσεις με το νόμισμα που τιμολογούν τα σημαντικότερα εξαγωγικά προϊόντα τους. Η Αργεντινή είχε «κλειδώσει» επί μία δεκαετία το πέσος με το δολάριο. Η Ρωσία είχε «κλειδώσει» το ρούβλι με το δολάριο. Η Κίνα έχει «κλειδωμένο» το γιουάν επίσης με το δολάριο. Η Ελβετία, από το 2011 μέχρι το 2015, είχε «κλειδώσει» το φράγκο με το ευρώ. Η Βουλγαρία έχει «κλειδωμένο» το λέβα με το ευρώ.

Αν η Ελλάδα «κλειδώσει» το εθνικό νόμισμά της αυτό πρέπει να το κάνει με το ευρώ. Δύο λόγοι συνηγορούν σε αυτό: Ο πρώτος είναι ότι το ευρώ είναι το σημερινό νόμισμα με το οποίο γίνονται οι συναλλαγές στο εσωτερικό της χώρας και έτσι η μετάβαση θα γίνει ομαλά. Ο δεύτερος είναι ότι με τη ζώνη του ευρώ διεξάγεται το μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού εξωτερικού εμπορίου. Το 2015 το 53,3% των ελληνικών εξαγωγών κατευθύνθηκαν προς την ΕΕ και το 51,8% των εισαγωγών προήλθαν απ' αυτήν.

Το «κλείδωμα» της ισοτιμίας με άλλο νόμισμα ή μ' ένα «καλάθι» νομισμάτων δεν εξυπηρετεί σε τίποτα τη μετάβαση στο εθνικό νόμισμα. Το μόνο που προσφέρει είναι η δικαιολογία για μια έμμεση και όχι άμεση υποτίμηση της Νέας Δραχμής, εφ' όσον δεν ακολουθηθεί από αναπροσαρμογή στις αμοιβές.

5. Το αριστερό πρόσημο

Πολλοί από τους οπαδούς της επιστροφής στο εθνικό νόμισμα, από το χώρο της Αριστεράς, υποστηρίζουν ότι το Grexit πρέπει να έχει αριστερό πρόσημο. Με αυτό εννοούν ότι πρέπει να συνοδεύεται με παράλληλη έξοδο από την ΕΕ και μια φιλολαϊκή πολιτική που θα υποκαταστήσει τις απώλειες που υπέστησαν οι μισθοί και οι συντάξεις κατά τη εξαετή μνημονιακή περίοδο. Άλλοι προτείνουν μερική αποκατάσταση και άλλοι επαναφορά των εισοδημάτων στα επίπεδα του 2009. Όπως υποστηρίζουν οι ίδιοι, οι προτάσεις αυτές αποσκοπούν στο να κερδηθεί η υποστήριξη της πλειοψηφίας των λαϊκών στρωμάτων στο εγχείρημα της εξόδου από το ευρώ. Από το χώρο της Αριστεράς υπάρχουν και πιο «προχωρημένες» θέσεις για άμεση έξοδο από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, εθνικοποίηση μεγάλων επιχειρήσεων και επιβολή υψηλής φορολογίας στο μεγάλο κεφάλαιο συμπεριλαμβανομένου του εφοπλιστικού, προκειμένου να γίνει αναδιανομή του πλούτου.

Όλες αυτές οι απόψεις αναμφίβολα δεν προέρχονται από κάποιο σχέδιο προσαρμοσμένο στις σημερινές συνθήκες της ελληνικής οικονομίας αλλά απορρέουν από ιδεολογικές θέσεις, μερικές από τις οποίες διαμορφώθηκαν από τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Το Grexit, με πρόσημο ή όχι, από τη φύση του, είναι μια επανάσταση ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, δηλαδή, ενάντια στο διεθνές καπιταλιστικό σύστημα, γι' αυτό είναι προοδευτικό και άρα αριστερό. Το

εγχείρημα είναι πρωτόγνωρο και προσομοιάζει με ένα λαό που επαναστατεί, αποσπάται από ένα μεγαλύτερο κράτος ή μία αυτοκρατορία και αφού κερδίσει την εθνική κυριαρχία του εισάγει το δικό του νόμισμα. Η σύγκρουση με τους πανίσχυρους δανειστές απαιτεί συσπείρωση όλων των Ελλήνων σ' ένα εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο και όχι τη διάσπασή τους κάτω από ταμπέλες όπως Δεξιά – Κέντρο – Αριστερά που στις μέρες μας δεν αντιπροσωπεύουν πολλά πράγματα. Η ΝΔ αυτοπροσδιορίζεται ως «κεντροδεξιά» παράταξη, αλλά, στην ουσία, είναι ο εκφραστής του οικονομικού νεοφιλελευθερισμού, των ανοικτών αγορών και όλων των συμφερόντων των δανειστών. Το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι θέλουν να επανασυστήσουν την «κεντροαριστερά» ως βασική συνιστώσα του ευρύτερου μνημονιακού κόμματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ, που αυτοπροσδιορίζεται ως «η Αριστερά», αποδέχτηκε και υλοποιεί, συναγωνιζόμενος τη ΝΔ, τις επιταγές της παγκοσμιοποίησης και του υποσυνόλου της, του γερμανικού Imperium. Το ΚΚΕ εκφράζει την κομμουνιστική Αριστερά, με βασικό πρότυπο την εκλιπούσα Σοβιετική Ένωση. Ένα πρότυπο που είναι απωθητικό για τους περισσότερους πολίτες. Διάφορες εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις, που αυτοπροσδιορίζονται ως επαναστατική – διεθνιστική Αριστερά, επικεντρώνονται στην υπεράσπιση των κάθε είδους μεταναστών, έχοντας αναγάγει ως βασική αντίθεση, στην κατεχόμενη Ελλάδα, τη σύγκρουση μεταξύ ρατσιστών και αντιρατσιστών. Η ΧΑ που θέλει να εκφράσει τους εθνικιστές, εκτός από την αντίθεσή της στις μεταναστευτικές ροές, δεν προτείνει τίποτα το συγκεκριμένο (νόμισμα, χρέος) για το πώς θα απελευθερωθεί η χώρα από τα δεσμά των δανειστών.

Οι υπάρχουσες πολιτικές ηγεσίες είναι είτε ετεροπροσδιορισμένες, είτε κατώτερες των περιστάσεων. Εν των μεταξύ οι μισοί Έλληνες έχουν διαμορφώσει μια παθητική στάση (ιδιωτία) απέναντι στα κοινωνικά δρώμενα και, απογοητευμένοι απ' όλους και

όλα, απέχουν από τις εκλογές. Πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι τα προβλήματα, για τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού, είναι κοινά και ο αγώνας πρέπει να είναι κοινός. Ένα εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο είναι απαραίτητο όσο ποτέ άλλοτε για την επιβίωση των Ελλήνων. Πάντα βεβαίως, όπως διδάσκει η ιστορία, θα υπάρχουν Εφιάλτες, Νενέκοι και Γερμανοτσολιάδες.

Το ανέλπιστο αποτέλεσμα του Βρετανικού δημοψηφίσματος, η μεγάλη νίκη του Brexit, ενθουσίασε τους οπαδούς του εθνικού νομίσματος. Το πρώτο τούβλο αφαιρέθηκε από τη βάση του τοίχου. Ένα ή δύο ακόμη τούβλα να αφαιρεθούν και ο τοίχος θα καταρρεύσει. Πολλοί λοιπόν ζήτησαν τη διενέργεια ανάλογου δημοψηφίσματος και στην Ελλάδα για ταυτόχρονη έξοδο από την ΕΕ και την Ευρωζώνη.

Η Βρετανία είναι όμως μια διαφορετική περίπτωση, σε σχέση με τη χώρα μας, γιατί διαθέτει το δικό της νόμισμα, τη λίρα. Έτσι μπορεί να ανταπεξέλθει στις διεισδύσεις διαπραγματεύσεις για την έξοδό της από την ΕΕ. Πώς μπορεί όμως η χώρα μας, μέσα στην Ευρωζώνη, να διαπραγματευτεί τις εμπορικές σχέσεις της με την ΕΕ, αλλά και τρίτες χώρες, το δασμολογικό καθεστώς των εξαγωγών – εισαγωγών, την παροχή και λήψη υπηρεσιών, τη διαπραπτική διακίνηση κεφαλαίων και πολλά άλλα; Η Ελλάδα δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 50 της Συνθήκης της Λισαβόνας, γιατί, όχι σε δύο χρόνια αλλά, σε δύο εβδομάδες το Βερολίνο, η Κομισιόν και η ΕΚΤ θα μας έχουν διαλύσει με το υπερόπλο του νομίσματος.

Η χώρα μας πρέπει πρώτα να βγει από το ευρώ και να θέσει σε κυκλοφορία το δικό της εθνικό νόμισμα, τη Νέα Δραχμή. Με την πράξη αυτή θα θωρακίσει την ελληνική οικονομία η οποία θα μπορεί να λειτουργεί χωρίς να υπόκειται σε εκβιασμούς με τη

στέρξη της ρευστότητας και το κλείσιμο των τραπεζών από την ΕΚΤ. Στη συνέχεια και την κατάλληλη στιγμή μπορεί να διενεργήσει δημοψήφισμα για την αποχώρηση ή όχι από την ΕΕ. Αν θέλεις να κερδίσεις τον πόλεμο χρειάζεσαι στρατηγικό σχέδιο.

Στο ευαίσθητο θέμα της αύξησης των εισοδημάτων αναφερθήκαμε και προηγουμένως. Μετά τα έξι μνημονιακά χρόνια οι πολίτες βλέπουν με πολύ δυσπιστία όποιον τους υπόσχεται ότι «λεφτά υπάρχουν» αρκεί να πάμε στη δραχμή. Θεωρούν ότι θα τους κοροϊδέψουν για μια ακόμη φορά, για να «κλέψουν» την ψήφο τους. Πολύ πιο έντιμο και αποτελεσματικό είναι να πούμε ότι η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη αλλά, αν επιστρέψουμε στο εθνικό νόμισμα, από την πρώτη στιγμή τα πράγματα θα σταματήσουν να χειροτερεύουν και σιγά – σιγά θα βελτιώνονται. Ένα σπίτι γκρεμίζεται σε δύο μέρες αλλά χρειάζεται δύο χρόνια για να ξαναχτιστεί και σ' εμάς τους Έλληνες μας γκρέμισαν την πατρίδα μας και θα χρειαστούμε πολύ κόπο και ιδρώτα για να την ανορθώσουμε.

Η αύξηση των εισοδημάτων, κατά την αρχική φάση, δε θα δημιουργήσει πληθωρισμό λόγω της ύφεσης στην οποία βρίσκεται η ελληνική οικονομία, θα προκαλέσει όμως έλλειμμα στο Ισοζύγιο. Το κράτος θα «κόβει» δραχμές και θα τις δίνει στους πολίτες οι οποίοι θα αγοράζουν, με το μεγαλύτερο μέρος αυτών, εισαγόμενα προϊόντα. Στη συνέχεια το κράτος θα πρέπει να πληρώνει αυτές τις εισαγωγές με συνάλλαγμα που δε θα έχει, Θυμίζουμε ότι το 2009 το Ισοζύγιο Αγαθών και Υπηρεσιών παρουσίαζε έλλειμμα 18 δις. ευρώ.

Αν παρουσιαστεί πάλι ένα ανάλογο έλλειμμα τότε η Ελλάδα θα πρέπει είτε να συνάψει νέα δάνεια σε συνάλλαγμα είτε να υποτιμήσει τη δραχμή είτε να κάνει και τα δύο. Μια πολιτική που θα μοιράζει λεφτά τα οποία δε θα προέρχονται από αύξηση της

παραγωγής θα οδηγήσει σύντομα σε νέα πολιτική λιτότητας. Εξαιρέσεις βεβαίως πρέπει να υπάρξουν για τις πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες (άνεργοι, χαμηλοσυνταξιούχοι, πολύτεκνες οικογένειες κλπ.) ώστε όλοι οι Έλληνες να έχουν εξασφαλισμένο ένα, χαμηλό έστω, επίπεδο διαβίωσης, που προοδευτικά θα βελτιώνεται όσο θα αυξάνεται ο παραγόμενος πλούτος. Η Αριστερά δεν πρέπει να μοιράζει λεφτά που δεν υπάρχουν αλλά να εφαρμόζει πολιτικές που θα αυξήσουν τα λεφτά (τον παραγόμενο πλούτο) και στη συνέχεια αυτά να κατανέμονται με δίκαιο τρόπο μεταξύ των παραγωγικών τάξεων.

Η επανάσταση του Grexit δεν είναι η ευκαιρία, όπως μερικοί φαντάζονται, για να εξοντώσουμε τις ελληνικές επιχειρήσεις που απέμειναν στη χώρα, ώστε να αναγκαστούν να μεταναστεύσουν και αυτές στο εξωτερικό ή να διώξουμε τους εφοπλιστές από τον Πειραιά μέσω μιας υψηλής φορολογίας. Όλοι αυτοί είναι απαραίτητοι για την επόμενη μέρα αν δε θέλουμε η Ελλάδα να μετατραπεί σε χώρα της υποσαχάριας Αφρικής χωρίς επιχειρηματική τάξη και χωρίς παραγωγικά κεφάλαια. Εκτός αν ορισμένοι ονειρεύονται το αποτυχημένο σοβιετικό Gosplan και τα σοβχόζ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Απ' όλα όσα εκθέσαμε παραπάνω είναι φανερό ότι η έξοδος από την Ευρωζώνη και η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα αποτελεί τη μόνη σωτήρια λύση στο δράμα που βιώνει εδώ και έξι χρόνια ο ελληνικός λαός.

Ο πιο ομαλός τρόπος μετάβασης είναι η εισαγωγή της Νέας Δραχμής με ισοτιμία ένα προς ένα σε σχέση με το ευρώ και αμέσως μετά το «κλείδωμά» της. Όλα, μισθοί, συντάξεις, οι τιμές των αγαθών και υπηρεσιών, δάνεια και καταθέσεις θα μετατραπούν με αυτή την ισοτιμία. Ειδικότερα, οι καταθέσεις θα έχουν «ρήτρα ευρώ» ώστε κανείς να

μην ανησυχεί για μείωση της περιουσίας του από μία υποτιθέμενη υποτίμηση. Η Τράπεζα της Ελλάδος θα επιβάλλει στις εγχώριες τράπεζες να ανταλλάσσουν τις δραχμές με ισοτιμία ένα προς ένα σε σχέση με το ευρώ. Όταν οι σημερινές καταθέσεις εκταμιεύονται στην εσωτερική αγορά θα μετατρέπονται σε δραχμές, όταν εκταμιεύονται για εισαγωγές προϊόντων, για τουρισμό, για λόγους υγείας και για σπουδαστικό συνάλλαγμα σε ευρώ. Με τον τρόπο αυτό μετάβασης, δηλαδή, ισοτιμία ένα προς ένα και αμέσως μετά «κλείδωμα» δε θα αυξηθούν οι τιμές των εισαγόμενων προϊόντων και δε θα εμφανιστούν πληθωριστικές πιέσεις. Η ισοτιμία αυτή θα διατηρηθεί καθ' όλη τη μεταβατική περίοδο σταθεροποίησης της οικονομίας (3-5 χρόνια) χωρίς αυτό να σημαίνει ότι μετά η Νέα Δραχμή θα υποτιμηθεί. Αντίθετα όσο θα αυξάνεται το ΑΕΠ, λόγω των επενδύσεων, το εθνικό νόμισμα θα ισχυροποιείται.

Κάποιοι αναρωτιούνται: Μπορεί να είναι τόσο ισχυρή η δραχμή ώστε να αντιστοιχεί σ' ένα ευρώ; Η αριθμητική σχέση δύο νομισμάτων δεν εκφράζει την πραγματική αξία τους. Η σχέση του ευρώ προς το ιαπωνικό γιεν είναι 1 προς 110 (ένα ευρώ ανταλλάσσεται με 110 γιεν), αυτό δεν σημαίνει ότι το ευρώ είναι 110 φορές πιο ισχυρό από το γιεν. Απλά ένας μέσος μισθός 1.000 ευρώ στη Γερμανία αντιστοιχεί σ' ένα μισθό 110.000 γιεν στην Ιαπωνία, το ίδιο γίνεται με τις τιμές των προϊόντων και όλες τις αξίες. Η ισοτιμία της δραχμής θα μπορούσε, αντί ένα προς ένα, να οριστεί π.χ. σε ένα προς δέκα (1 ευρώ προς 10 δραχμές) αλλά σ' αυτή την περίπτωση θα έπρεπε να προσθέσουμε ένα μηδενικό στους μισθούς, στις συντάξεις, στις τιμές των προϊόντων και υπηρεσιών, στις καταθέσεις, τα δάνεια κλπ. Τίποτα δε θα άλλαζε, απλώς θα δημιουργείτο μια αχρείαστη σύγχυση. Αν δεν προσθέσουμε το μηδενικό σ' όλες τις αξίες θα πρόκειται για υποτίμηση.

Βασικός παράγοντας επιτυχίας του εγχειρήματος επιστροφής στο εθνικό νόμισμα είναι η διατήρηση ισοσκελισμένου του Ισοζυγίου Αγαθών και Υπηρεσιών. Πρέπει από την πρώτη στιγμή να διασφαλιστεί, με κατάλληλες ρυθμίσεις, ότι το συνάλλαγμα από τις εξαγωγές και τον τουρισμό δε θα διαφεύγει σε τράπεζες του εξωτερικού. Παράλληλα θα πρέπει να ληφθούν όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε το ναυτιλιακό συνάλλαγμα να εξακολουθήσει να εισρέει στη χώρα.

Άμεσα θα μπει σε εφαρμογή, με τη συνεργασία των παραγωγικών τάξεων, ένα ευρύ σχέδιο δημόσιων και ιδιωτικών επενδύσεων, όπως έχουμε προαναφέρει.

Τέλος, μία σύντομη αναφορά στο Δημόσιο Χρέος που δεν αποτελεί αντικείμενο αυτού του κειμένου αλλά συνδέεται με την επιστροφή στο εθνικό νόμισμα. Η Ελλάδα πρέπει πρώτα να βγει από την Ευρωζώνη και να θέσει σε κυκλοφορία τη Νέα Δραχμή ώστε να θωρακίσει την οικονομία της. Μετά θα καταγγείλει τις τρεις Δανειακές Συμβάσεις και τα συνημμένα Μνημόνια και θα σταματήσει την πληρωμή των τοκοχρεολυσίων. Παράλληλα θα ολοκληρώσει το λογιστικό έλεγχο του χρέους και θα διεκδικήσει τις γερμανικές οφειλές. Όποιο τμήμα του χρέους αναγνωριστεί τελικά, μετά από μακροχρόνιες διαπραγματεύσεις, πρέπει να αποπληρωθεί σε δραχμές και όχι σε ευρώ.

Το κείμενο αυτό γράφτηκε σε μια προσπάθεια να διαλυθεί η σύγχυση που επικρατεί σχετικά με το πως μπορεί και πρέπει να γίνει η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα. Όπως είχε πει ο Φερδινάνδος Λασάλ «Μη μας δείχνετε το στόχο, αν δε μας πείτε τον τρόπο. Γιατί οι στόχοι και οι τρόποι συγχέονται τόσο σ' αυτή τη γη, που αν αλλάξεις τον τρόπο αλλάζεις το στόχο...». Οι αντικρουόμενες απόψεις που ακούγονται και γράφονται για μικρή υποτίμηση, για μεγαλύτερη υποτίμηση, για ελεύθερη

διακύμανση φοβίζουν τους πολίτες και τους εγκλωβίζουν στην προπαγάνδα των μνημονιακών φετιχιστών του ευρώ. Απαιτείται, πριν να είναι πολύ αργά, η παρουσίαση στον ελληνικό λαό, από τις δυνάμεις της αντίστασης, ενός συγκεκριμένου και ρεαλιστικού σχεδίου εξόδου από την Ευρωζώνη και η συγκρότηση του Εθνικοαπελευθερωτικού Μετώπου που θα το υλοποιήσει.

«Ορθά επιχειρήματα μας λείπουν των Ελλήνων και ...χανόμαστε
Βάλτος από ιδεολογήματα ο βίος μας και ...σαπίζουμε
Χωρίς ενιαίο στρατηγικό – πολιτικό δόγμα και ...διαμελιζόμαστε.
Έως πότε θα αντέξει έτσι αυτό το έθνος μας!»
(Δημήτρης Ν. Δημητρίου – Καπετάν Νικηφόρος του ΕΛΑΣ)